Pregaria.cat

Entrada

La casa

Per MartaF el dc., 27/01/2021 - 08:00

«Què serà d'hostes d'unes cases d'argila, que tenen els fonaments a la pols!» (Job 4:19).

El 26 de gener és el Dia Mundial de l'Educació Ambiental. Jo vaig tenir la immensa fortuna que el director de la meva escola era un apassionat de les ciències naturals. I així teníem aquaris i terraris als passadissos i fèiem excursions on vam aprendre a ser desperts i curiosos i a tocar-ho tot amb les mans. I a l'Ateneu Naturalista on també vaig anar, cada dissabte jugàvem al pati de la natura, conscients que calia estimar la terra que trepitjàvem. I per això ens van ensenyar el nom de cada cosa, construíem caixes niu per als ocells i sortíem a desbrossar les lleres del riu… Era una organització laica, igual que l'escola, però hi vaig aprendre que l'amor per la natura és absolut perquè és casa nostra.

Anys més tard, em vaig enamorar d'un poema de Gabriel Aresti que lloa la grandesa de la pàtria, que cal defensar contra tot i tothom –fins i tot perdent-hi la vida– perquè, malgrat tot, la casa del nostre pare sempre romandrà dempeus. «Nire aitaren etxea» és un cant a la resistència, a l'esperança, una metàfora que cadascú pot llegir com vulgui. De fet, els animals són els millors mestres de la supervivència, però hem deixat de tenir temps per mirar tot el que ens envolta, accelerats per la pressa en un món que ens devora per escopir-nos després. Sabíeu que, quan les estrelles de mar perden un braç, els hi torna a créixer? Mai no serà de la mateixa mida que els altres, però aquest és un petit miracle del mar. De la mateixa manera que les pinces dels crancs i de les llagostes, que també se'ls hi regeneren de manera espontània, encara que costi de creure. Però tot és qüestió de fe, perquè les meravelles de Déu són tan extraordinàries que ultrapassen totes les lleis de la física. «Casa meva és casa vostra, si és que hi ha cases d'algú», diu la cançó de Jaume Sisa. Potser ens hauríem de plantejar de veritat si no som nosaltres els hostes i els llogaters de la Creació, en comptes de sentir-nos-en propietaris exclusius amb drets universals. *Simbiosi* és una paraula grega que significa 'viure junts'. A l'intestí humà hi conviuen centenars i milers d'espècies de bacteris que s'encarreguen de digerir tot allò que nosaltres no podem degradar. Llavors, si el nostre cos està programat per fer-ho, per què no sabem viure en simbiosi i harmonia amb el planeta que habitem?